

РЕШЕНИЕ

№ 610

гр. София, 04.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров
Христо Минев**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **9621** по описа за **2021** година докладвано от съдия Христо Минев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 10.06.2021г. по АНД № 16328/2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 6 – ти състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № К-0026526/10.11.2020г. издадено от директора на Регионална дирекция за областите В., М. и В. със седалище М. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. на основание чл. 210а от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от [фирма], в която се моли решението да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Счита, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касационният жалбоподател редовно призован не изпраща представител.

Ответникът КЗП – М., редовно уведомен не изпращат представител. Депозирано е Становище от С. Д. - старши юрисконсулт и пълномощник на регионална дирекция за областите В., М., и В. при Комисия за защита на потребителите, в което оспорва

жалбата и прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Й. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите констатации на въззивния съд.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че в Комисията за защита на потребителите на 16.07.2020г. е постъпила жалба вх. № М-03-222/16.07.2020г. от потребител с оплакване за недобросъвестни действия от страна на търговеца [фирма]. Във връзка с постъпилата жалба от служители от Комисията за защита на потребителите била извършена проверка при която било установено, че потребителят поискал прекратяване на договор за услуги № 201001216664 и № 101001216665, считано от 01.03.2020г., за което подписал нарочно заявление. При повторно посещение в офиса [населено място] клиентът на [фирма] установил, че услугата която заявил за прекратяване е все още активна, поради което подал ново заявление за прекратяване на гореспоменатите договори, считано от 18.05.2020г. Било подадено и заявление за прекратяване на използвани услуги с № 201000123811 и [ЕГН]-Сателитна телевизия и „N. B.“, считано от 17.06.2020г. На 05.06.2020г. потребителят върнал на оператора оборудването на пакетната услуга.

В следствие на изложеното търговецът спрял и редовно заплатените услуги, които били възстановени едва след заплащане на изискуемата такса за просрочие.

След поискана документация от Комисията за защита на потребителите било установено, че на потребителя били начислени неустойки по общо 4 бр. издадени фактури, преди датата на предсрочно погасяване на договора, както и неустойка за невърнатото оборудване.

Извършените проверки били обективирани в Протоколи за извършена проверка №№ К.-2700817/17.07.2020г., К-2700822/10.08.2020г., К-0129827/27.07.2020., К-0129828/31.07.2020г., К-0129806/12.08.2020г., К-0129829/17.08.2020г.

На 16.10.2020г. се съставил акт за установяване на административно нарушение, връчен на 19.10.2020г., като въз основа на него е издадено и обжалваното НП № К 0026526/10.11.2020г. от директора на Регионална дирекция за областите В., М. и В..

При така установената фактическа обстановка въззивният съд, е приел, че АУАН и

НП са издадени от компетентни органи при спазване на сроковете по чл. 34, ал. 1 и чл. 34, ал. 3 ЗАНН, в съответствие с материалния закон и без да са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Така изложените мотиви от районния съд се споделя и от настоящия състав на съда.

Въз основа на правилно установената фактическа обстановка съдът е достигнал до правилни правни изводи. От събраните по делото доказателства несъмнено се установява извършването на нарушението по чл.68в вр. чл.68г, ал.4 вр. чл.68з, предл. 4 вр. чл.68и, т.4 от Закона за защита на потребителите.

С разпоредбата на чл.68в ЗЗП се забраняват нелоялните търговски практики. Основният фактически състав на нелоялната търговска практика е даден в разпоредбата на чл.68г, ал.1 ЗЗП и съгласно нея това е търговска практика, от страна на търговец към потребител, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. Т.е. за да е налице нелоялна търговска практика по смисъла на посочената разпоредба следва да са налице кумулативно три елемента: да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги /§ 13, т. 23 във връзка с т. 29 от ДР на ЗЗП/; тази търговска практика да противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност /§ 13, т. 28 от ДР на ЗЗП/; прилаганата търговска практика да променя или да е в състояние да промени съществено икономическото поведение на средния потребител или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители /§ 13, т. 31 във връзка с т. 25 от ДР на ЗЗП/. Според ал.4 на чл.68г ЗЗП нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к.

Според разпоредбата на чл.68з ЗЗП търговската практика е агресивна, когато от целия ѝ фактически контекст и като се вземат предвид всички нейни характеристики и обстоятелства, и поради използването на тормоз, принуда, включително използването на физическа сила или злоупотреба с влияние, следва, че тя променя или е възможно да промени съществено свободата на избор или поведението на средния потребител по отношение на стоката или услугата, което води или може да доведе до вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на тази търговска практика. При извършването на преценка дали при използването на дадена търговска практика се прилага тормоз, принуда, включително физическа сила или злоупотреба с влияние, се вземат предвид налагането на всякакъв вид прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки, когато потребителят желае да упражни правата си по договора, включително правото си да прекрати договора или да избере друга стока или услуга или друг търговец – чл.68и, т.4 ЗЗП.

Видно от документите по приложената административнонаказателна преписка, на която са основани фактическите установявания на въззивната инстанция, КЗП е била сезирана с жалба на потребител, в която са вивирани твърдения, че при отправено изявление за прекратяване на сключени договори от титуляра, за същото не са били

предпrietи своевременно действия от служители на санкционираното дружество. При извършената последваща проверка в обект, стопанисван от дружеството е установено, че на потребителя на услуги били начислени неправомерно неустойки., въпреки направеното от него изявление за предсрочно прекратяване на конкретни посочени договори, за които върнал в изправно състояние и оборудването на ползваната услуга. Всичко това е описано в съставени Констативни протоколи – цитирани в мотивите на обжалваното решение. Съставените за извършената проверка Констативни протоколи №№ К.-2700817/17.07.2020г., К-2700822/10.08.2020г., К-0129827/27.07.2020., К-0129828/31.07.2020г., К-0129806/12.08.2020г., К-0129829/17.08.2020г. са официални удостоверителни документи по см. на чл.93, т.5 НК - издадени по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на службата му, и до доказване на обратното изложените в тях факти и обстоятелства съответстват на действително осъществилите се такива. Обстоятелството, че на същата дата, когато е прието изявлението за прекратяване на договори от служители на [фирма], са начислени и неустойки за прекратени услуги и оборудване не опровергава изводите за извършено от дружеството административно нарушение – прилагане на забранена от закона нелоялна търговска практика. За да е налице такава законът не поставя като условие количествен критерий – достатъчно е само едно подобно действие.

Настоящата съдебна инстанция приема, че в случая не може да намери приложение нормата на чл. 28 от ЗАНН. В тази насока районния съд е изложил подробни мотиви, които касационната инстанция споделя изцяло. Отчетено е, че деянието е с висока степен на обществена опасност. Правилно СРС е достигнал до извода, че законовия минимум от 1000.00лв., по най-пълноценен начин ще изпълни функцията на генералната и специална превенция.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че при правилно установена фактическа обстановка, районният съд е постановил законосъобразно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на делото, съдът следва да се произнесе по искането за присъждане на разноски на ответника, като намира, че следва да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80.00лева, а искането на касатора за присъждане на разноски следва да бъде оставено без уважение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.06.2021г. по АНХД № 16328/2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение – б състав.

ОСЪЖДА „ [фирма][ЕИК], представлявано заедно от А. В. Д. - Главен изпълнителен

директор и М. М. – Изпълнителен директор, да заплати на Комисия за защита на потребителите, Главна дирекция „контрол на пазара“ Регионална дирекция за областите В. М. и В., със седалище М. сумата от 80.00лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.